

Η ΘΛΙΨΗ

Μὲ θλίβει μέσα μου μιὰ θλίψη, μὰ δὲν ξαίρω
γιατὶ εἶν' ἡ θλίψη καὶ γιατί μὲ τυραννεῖ.
Καὶ καὶ μὲ βαραίνει καὶ μὲ σκύβει
οὐδ' νὰ ζητᾷ νὰ μοῦ συντρίψῃ τὸ κορμὶ.

Χειμῶνας ἀπὸ πόνου μου, τὰ σύγνεφα,
καὶ κάπου κάπου μιὰ ἀχτίνα πᾶει νὰ σβήσῃ,
ὅπου τὰ πόδια μου πατᾷν, τὸ κυτρινόφυλλο
τ' ἀκούω ν' ἀγκομαχᾷ πρωτοῦ νὰ ξεφυχήσῃ.

Μὰ δὲν τὸ ξαίρω, ἂν ὁ χειμῶνας, ἂν τὸ σύγνεφο,
τὸ κυτρινόφυλλο, ἡ ἀχτίνα ποὺ θὰ σβήσῃ
τῆς φύσης εἶναι ἢ τοῦ κόσμου ποὺ εἶναι μέσα μου
παθήματα ; Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ τὸ ξεδιαλύσῃ ;

Γιατὶ δὲν ξαίρω, οὔτε γιατί μὲ τυραννεῖ,
γιατὶ μὲ θλίβει μέσα μου μιὰ θλίψη.
"Ένας ξένος μὲ σφίγγει καὶ μὲ σκύβει
οὐδ' νὰ ζητᾷ νὰ μὲ συντρίψῃ.

ΛΙΑΝ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ - ΙΑΚΩΒΙΑΝ

ΟΙ ΦΤΕΡΟΥΓΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ἡ σκέψη κατηγορεῖ τὴν τέχνη. Ὅσο μεγάλοι καὶ νὰ εἶναι οἱ
τεχνίτες ποὺ μᾶς παρουσιάζουν στὴν τέχνη τοὺς φτερουγανθρώπους,
ἡ σκέψη στέκεται πρὸς ψηλά τοὺς.

Καὶ ἡ στηριζομένη ἡ σκέψη στὴν ἀλήθεια καὶ στὴ λογικὴ καὶ τότες
δὲ φοβάται ἀπὸ κανενὸς εἶδους μπαμπούλα, ἡ παραλογίζεται, καὶ τότες
ὄχι μονάχα ὁ τεχνίτης δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰν τὴ λογαριάζει μὰ οὔτε καὶ
ὁ τελεφταῖος σκιτίζει.

Κατηγορῶ λοιπὸν τὴν τέχνη, γιατί βάζει φτερὰ στὸν ἄνθρωπο.
Κι' ἂν τὸ κάνει αὐτὸ γιατί ὑποβουλώνεται—αἰῶνες τώρα—στὴ μιὰ
καὶ στὴν ἄλλη θρησκεία, τότες συμβολικὰ ὁμολογᾷ πὼς εἶναι σκλάβος
καὶ ἀφτίοκαταδικάζεται.

Ἄν τὸ κάνει γιατί τάχα εἶναι ὥρατο πρᾶμα, ἄς μάθῃ ὅτι φτιάχνει

μονάχα ένα ὁμορφο σκέπασμα μιᾶς ἀσκημιᾶς ἀπὸ νεοπλάσματα μόστρου.

Αὐτὸ λέμε μῆς, μὰ εἶναι κι' ἀφτὴ ἐλέφτερη νὰ μᾶς πῇ τὸ λόγο γιὰτὶ εἶναι τάχατες ὥραϊο πρᾶγμα.

Πρῶτα κι' ἀρχῆς τὸ κορμί τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατάσπανο. Οἱ φτεροῦγες θέλουν κορμί μὲ πούπουλο.

Μὰ θὰ πῆτε δὲν ἔχομε καὶ ἀνθρώπους τριχωτοὺς ; Βέβαια κ' ἔχομε. Καὶ γυναῖκες μάλιστα κατὰ δυστυχία. Μὰ ἄλλο εἶναι τρίχα, εὐλογημένοι, καὶ ἄλλο πούπουλο.

Αὐτὸ μᾶς ἐμελλε δὰ σὲ τριχωτὸν ἀνθρωπο νὰ βάλωμε καὶ φτεροῦγες Ἀγγέλου. Ἄν εἶναι γιὰ διάλοιο μάλιστα, μὰ γι' αὐτὸν, ποῦ ἡ τέχνη, μὲ λιγώτερον παραλογισμόν ἐδῶ τοῦ βάζει φτεροῦγες νυχτερίδας, μιλάμε παρακάτω.

Τί λέγαμε ; Ἄ ! γιὰ τὸ σπανὸ κορμί.

Δέφτερο. Λογαριάστε τί μάκρος καὶ τί φάρδος πρέπει νᾶχουν οἱ φτεροῦγες γιὰ νὰ σηκώσουν ἀνθρώπινο κορμί ; (εἶδαμε δὰ κατὶ τέτοιες στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ πραγματικοῦ πετάγματος). Καὶ μὲ τί δύναμη θὰ κινηθοῦν ἀφτὲς οἱ φτεροῦγες, σὰν ἔχουν μάλιστα τὸν καιρὸν ἐνάντιο ; Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὰ μεγάλα κι' ἄς πιάσουμε τὰ μικρά.

Τὰ Ἀγγελάκια μὲ τὸμορφο οὐδέτερο παχούτσικο κορμί πῶς στεκόντουνε στὸν ἀέρα ; Κᾶτι σύννεφα καὶ κατὶ γκιρλάντες ποῦ τοὺς βάζουν εἶναι τάχατες βαστάχτικά ;

Τὸ ἴδιο παρατηροῦμε καὶ σὲ κατὶ ἐρωτάκια καὶ σὲ κατὶ ψυχὲς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅπως καὶ στὰ Τζίνια τῶν παραμυθιῶν καὶ τῶν εἰκόνων τῆς Ἀνατολῆς—μὰ τούλάχιστο οἱ ψυχὲς καὶ τὰ Τζίνια ἔχουν ἀχαμνότατο κορμί.—

Ἄς ἐρθωμε τώρα στὰ μεγαλείτερα.

Στοὺς Ἀρχάγγελους βάζουν μακρότερες φτεροῦγες, μὰ ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀνάλογες μὲ τὸ σῶμα τους αὐτὲς μὰ οὔτε καὶ καμιὰ προετοιμασία παραμορφωτικὴ δὲν παρουσιάζεται στίς κουτάλες τῆς ράχης ἀπὸ τένοντες καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα χρήσιμα μασκαραλίκια.

Ὁ Ἄρ—Γιάννης μὲ τὸ ἀναμαλλιασμένον καὶ ἀγριεμένον κορμί του πάλι ὀλιγώτερη ἀναστάτωση φέρνει στὴ σκέψη.

Εἶχαν δὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τοὺς Ἀνέμους ποῦ καμαρώνομε καὶ στὸ Ρολόϊ τοῦ Ἀνδρονίκου—εἶχαν καὶ τὴν περίφημη γιὰ τὴν ξεγελαστικὴν ὁμορφιά τῆς Νίκη καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Εἶχαν ὅμως καὶ φτεροπόδαρους, γιὰ νὰ ποῦμε τὸν Ἑρμῆ, τὸν Περσέα, ὅπως κ' ἐμεῖς τὸ Νικηταρᾶ

ποῦχε στὰ πόδια του φτερά

Γιατί και στους αρχαίους καιρούς από τις λαϊκές κουδέντες γελάστηκε η Τέχνη και έβαλε με τα σωστά της φτερά στα ποδάρια, που στο μάτι του μυαλωμένου παρατηρητή φαίνονται σαν ποδάρια λωποδύτη που έχει δεμένα ανάποδα τα παπούτσά του, για να χάση η Άστυνομία τις πατημασιές του.

Πάλι πιο έξυπνα σκέφτηκεν ο Διάολος—και τότε δα δὲ σκέφτεται έξυπνα ή ευγενία του!—που πήρε φτερούγες της νυχτερίδας.

Γιατί ή νυχτερίδα δὲν είναι πουλί, είναι ποντίκι, αφού γεννοβολάει κι' άλλας και δὲν κάνει αυγό (κατά δυστυχία ούτε ο άνθρωπος δὲν κάνει) και έχει τρίχωμα και όχι πούπουλο. Οί δὲ φτερούγες της είναι όπως και του Διάολου, πετσιά.

Έπεται μαζώνονται και κρύβονται ταχνικά και ὡμορφα οί τέτοιες φτερούγες.

Αν ή Τέχνη φοβάται μὴν τύχει και κολαστή και δὲν παίρνει για μοντέλο της, ὅταν χρειάζεται φτερά για τὸν άνθρωπο, τη νυχτερίδα, ας πάρη τὸ χελιδονόψαρο, και για να μὴ φύγωμε απ' τὴν ξηρά, ας πάρη τὰ τσιτζικια, τὲς ἀκρίδες και προπάντω τὸ Ἄλογατάκι της Παναγίας—να ἔνα Ἀγιοτικό μοντέλο.

Ὅχι να μᾶς παίρνει φτερούγες ἀηδονιού για να σηκώσουν άνθρωπο ;!

Ας μελετήσῃ δὲ καλά και τοὺς Δράκοντες τῶν Ἀρχαίων, και τοῦ Αἵ—Γεώργη μας ἀκόμα.

Να φτερά μιὰ φορά κατάλληλα για κάθε τέρας, γιατί για τέρας πρόκειται.

Ὅπως ή μεγαλοφυΐα στὴν ποίηση σκεπάζει κάθε τερατολογία και κάθε ἀνακρίδεια ἔτσι και ή ἀριστοτεχνία στὴ ζωγραφική και στὴ γλυπτική βάλθηκε να σκεπάζει κάθε τερατομορφία και κάθε παραλογιστό.

Μὰ τὸ ὥραίο μὲ τὸ να είναι ὥραίο δὲν πάθει να είναι και ἀπατηλὸ και ὅχι δὲ στηρίζεται στὴν εἰλικρίνεια δὲν είναι ἄξιο τοῦ ἀνθρώπου που κάνει και τὸν καμπόσο.

Ξέρετε λοιπὸν τί πρέπει να κάνει ή τέχνη στὸν ἀνθρωπο για να παρουσιάζεται με φτερούγες !

Πρῶτα πρέπει νὰ τὸν ἀναγκάσῃ να κάνῃ κουκούλι.

Δεύτερο να τὸν κλείσῃ μέσα σὲ δάφτο.

Τρίτο να τὸν μεταμορφώσῃ και να τοῦ φωνάξῃ : ὤω τώρα ! πέτα φτερουγάνθρωπε !

Και ἔτσι θὰ πετάξῃ

Ὁ ἀνθρωπος ξέυροντας ὅμως πῶς ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ μύργγκκα φτερά για να τὸν καταστρέψῃ, δὲν ἀκούει ἀπὸ δάφτα και πηγαينόρ-χεται με τὰ δύο του κρατῶντας κάποτες και μπαστούνι.

Δ. Γ. Ρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ